

День пам'яті та примирення

75-та річниця Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939 – 1945 років

Війна... Страшна сторінка в історії людства, пекуча рана, яка болить досі чи не в кожній родині України. 75 років минуло з тієї тривожної, але довгоочікуваної та радісної ночі, коли замовкли останні постріли гармат, прийшов мир, за який було заплачено ціною життя мільйонів українців.

8 та 9 травня 2020 року Україна, разом з усім світом, відзначає День пам'яті та примирення та 75-ту річницю Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні.

Пам'ять - це не просто частина історії. Пам'ять – це наша совість, наш біль, наша гордість. Пам'яті наших дідів та батьків, пам'яті вічно молодих солдатів і офіцерів, що мужньо боролися з ворогом і перемогли!

Ми пам'ятаємо, якою страшною трагедією для українців була Друга світова. Ми пам'ятаємо, що агресора зупинили спільними зусиллями об'єднані нації. Ми пам'ятаємо, що той, хто захищає свою землю, завжди перемагає. Ця пам'ять робить нас сильнішими. Вона — запорука неминучості нашої перемоги сьогодні.

Вічна пам'ять героям! Вічна їм слава! Слава Україні!

Галерея пам'яті Проект учнів 4 класів «Пам'ятаємо»

Галерея пам'яті моєї родини багатогранна... В ній ви познайомитеся не лише з моїми прадідами - фронтовиками, які пройшли дорогами війни, а й з моїми прабабусями. Вони під час війни працювали, піднімали дітей і чекали... Але не всім судилось дочекатися коханих... Бурлай Іван Романович (мій прадідусь) загинув в кінці війни і похований на Тернопільщині. Вакуленко Яків Борисович (ще один прадідусь) повернувся додому, працював, виховував мою бабусю. Продовжував історію свого роду мій дідусь - Свиридов Олексій Васильович.

Пам'ятаємо! Пишаємося!

Свиридова Олена, учениці 4 В класу.

100 років від дня народження **Пуртова Федора Петровича (1920-2017)**, учасника **Великої Вітчизняної війни, Героя Радянського Союзу (1945)**, почесного громадянина міста Харкова (2013).

Брав участь в:
Курській битві, битві за Дніпро, проривав оборону в Білорусії, звільняв Польщу, форсував Західний Буг, Віслу, Одер, штурмував Берлін.

Народився Федір Петрович в с. Бачкун Ярковського району Тюменської області. У 1938 році був призваний в армію. Після закінчення артилерійського училища служив на Далекому Сході. На фронт потрапив в 1943 році. У 1953 році закінчив Військову академію ім. М. В. Фрунзе, в 1962 році - вищі академічні курси при Військовій артилерійській академії. Служив в Московському, Прибалтійському, Прикарпатському та Київському військових округах. Пішов в запас у званні полковника. Після відставки оселився в м. Черкаси в Україні, а з 1991 року жив в м. Харкові.

Нагороджений орденами: Червоної Зірки (1943), Червоного Прапора (1944), Леніна (1945), Вітчизняної війни I ступеня (1945, 1985) і II ступеня (1945), медалями «За перемогу над Німеччиною», «За визволення Варшави», «За взяття Берліна».

В м. Ханті-Мансійську на Алеї Героїв у парку Перемоги встановлено його бюст, а в м. Харкові - пам'ятний знак.

Коченко Ростислав, учень 4-в класу

Галерея пам'яті

Проект учнів 4 класів «Пам'ятаємо»

Є обеліски, плити і колони.
І урочисті квіти роковин.
І хто ми є? Усім усі мільйони,
А хтось комусь однісінький
один.
Тебе немає. Але є мій спомин.
І не згадаю, ні, я спом'яну.
І спом'яну, і пом'яну.
І ще раз війни прокляну.
(Ліна Костенко)

Тремтять гармати. Б'є на сполох дзвін.
Залізні круки вилітають з хмар.
Горить Україна з чотирьох сторін
І на чужинців просить з неба кари.
Синів, дочок благає:
«Захистіть!»
Страждає в муках Україна мила.
І піднімається з глибин століть
Непоборима, нездоланна сила.

22 червня 1945 року... Того пам'ятного літнього ранку рожевий світанок пив росу із трав і замріяно слухав останні звуки гармоніки в сільському клубі. Випускники 1941 танцювали свій останній шкільний вальс. Через декілька хвилин, рівно о 4 годині ранку, їх поглине кривавий вихор Другої Світової війни, яка триватиме 1418 днів і ночей.
На території України війна не припинялася 1225 днів і ночей — з 22 червня 1941 р. до 28 жовтня 1944 р. По всій території України точилися кровопролитні бої, більш ніж у 100 населених пунктах бої були особливо запеклими. Саме в Україні вирішувалася доля Другої світової війни в Європі.
Фашисти намагалися зруйнувати все створене розумом та працею людей. А що вони хотіли зробити із самим українським народом? Частина його знищити, а частину перетворити на рабів. Загарбники нещадно грабували Україну. Мільйони юнаків і дівчат віком від 14 до 18 років було вивезено на примусові роботи до Німеччини. Для винищення населення на території України було влаштовано 150 концтаборів. Сотні тисяч людей вивезено до так званих «фабрик смерті» — концтаборів Освенціму, Майданека, Бухенвальду.
Гітлер назвав битву за Київ найбільшою битвою в історії світу. **Оборона Кисва у 1941 році тривала 72 дні – довше, ніж опір цілої Польщі у вересні 1939 року.**
Як і в Першу світову Україна була в епіцентрі трагічних подій. Майже 7 мільйонів українців брали участь у бойових діях. 6 мільйонів воювали у радянській армії, майже 100 тисяч були в УПА та стільки ж воювало у польському війську.

ВИДАТНІ БОЇ
ДРУГОЇ СВІТОВОЇ НА
ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

1939-1945
ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО

ОБЛОГА ЛЬВОВА
НІМЕЦЬКИМИ
І РАДЯНСЬКИМИ
ВІЙСЬКАМИ
12 - 22.09.1939

КОРСУНЬ-ШЕВЧЕНКІВСЬКА ОПЕРАЦІЯ
24.01 - 17.02.1944

БИТВА ЗА КИЇВ
7.07 - 19.09.1941

250-ДЕННА ОБОРОНА СЕВАСТОПОЛЯ
12.09.1941 -
10.07.1942

4 БИТВИ ЗА ХАРКІВ:
ОСІНЬ 1941, ВЕСНА 1942,
ЗИМА-ВЕСНА 1943, ЛІТО 1943

З території України німецьких окупантів виганяли
1-й, 2-й, 3-й та 4-й Українські фронти

Над проектом працював учень 4-в класу Харківської гімназії №46 ім. М.В. Ломоносова Гірін Антон.

Герої оживають у світлинах

Мій прадід, Чубанов Борис Євтихийович, народився 15 січня 1913 року в місті Валки Харківської області.

У 1937 році вступив до Харківського технікуму промислового транспорту. Після закінчення технікуму працював начальником караулу пожежної команди на Холодній горі в Харкові. У березні 1941 року був призваний на службу в Червону Армію як молодший офіцер на посаду помічника командира взводу автомобільної роти в Литву на кордон з Польщею.

Там, 22 червня 1941 року, він один з перших подивився в обличчя війні. В боях під містом Орша отримав поранення і потрапив у військовий госпіталь. Після госпіталю повернувся на службу. Був заступником командира роти з ремонту автомобілів. Воював на Корсунь-Шевченківській дузі. Брав участь у бойових діях в Угорщині при взятті Будапешту. Закінчив війну в капітанському званні на 2-му Українському фронті, на посаді командира автороти. Нагороджений: орденами: "Червоної Зірки", "Вітчизняної війни II ступеня. Медалі: "За бойові заслуги", "За взяття Будапешта", "За перемогу над Німеччиною".

Після війни жив у Харкові. Працював викладачем та інструктором з автосправи в навчальному комбінаті, потім його очолював. Передавав свій величезний досвід, набутий на нескінченних та важких військових дорогах, юнакам.

Виховав дочку і двоє онуків. Не стало мого прадідуся у 1992 році. Наша родина зберігає його фотоархів, нагороди.

Я впевнений, що пам'ять про справжнього чоловіка, захисника своєї родини, землі, а взагалі, і всього людства від жорстоких нелюдів, буде жити в нашій родині нескінченно.

В дні травневі, мріями багаті,
Коли щастя хлюпає з пісень,
Ми щороку зустрічаєм свято -
Перемоги радісної день.

І живуть у пам'яті народу
Його вірні дочки і сини,
Ті, що не вернулися з походів
Грізної, великої війни.

І тому, коли надходить свято, -
Кожен рік у травні, навесні, -
Наші грізні бойові гармати
Салютують миру - не війні!

Олексій Токарев, учень 7-А класу.

Герої оживають у світлинах

Вся наша родина дбайливо зберігає пам'ять про моїх прадідів, на долю яких випало страшний час війни, важкі роки розрухи і відновлення країни. з руїн.

Цвіч Антон Денисович народився в 1903 році в селі Сінне Богодухівського району Харківської області. До і після війни працював в колгоспі в рідному селі. На фронті воював рядовим стрільцем у складі 27 армії Західного фронту, потім у складі 3 гвардійської армії Українського фронту.

У січні 1944 року отримав контузію і поранення в Вінницькій області поблизу села Очеретня Там були жорстокі бої.

Після госпіталю повернувся до лав 389 С.Д., а 3 квітня 1944 року він повторно був поранений і потрапив у списки загиблих. А вдома сім'я отримала похоронку. Його ім'я є на стелі братської могили в селі Воютин Луцького району Волинської області.

Але мій прадід знову перемиг смерть. І знову після госпіталю повернувся до лав 1277 стрілецького полку 389 С.Д.

У нашій родині зберігається дідусева книжка червоноармійця. По ній можна побачити просування дідуса на фронті по благодарностям Верховного Головнокомандувача. 9 травня 1945 роки дідусь зустрів у Празі. Має нагороди: Орден Слави III ступеня, Орден Вітчизняної війни II ступеня, «За визволення Праги», «За взяття

Берліна», «За перемогу у Великій Вітчизняній війні 1941-1945». Демобілізований 23 червня 1945 року. Додому повернувся в серпні 1945 року. Виховав 5 дочок, 9 онуків і дочекався правнуків. Дідусь не стало 30 грудня 1999 року..

Олексій Токарев, учень 7-а класу

Наша родина зберігає пам'ять про Калашник Тетяну Іванівну, рідну сестру моєї бабусі.

Коли гітлерівці напали на СРСР, Тетяні було 23 роки, але з перших днів війни вона пішла на фронт медсестрою, отримала звання лейтенант медичної служби. Неможливо підрахувати, скільки життів врятувала медсестричка санбату, яка виносила на собі поранених з поля бою, під кулями та розривами снарядів. Якою силою духу та мужністю треба володіти, щоб ризикувати своїм життям заради життя іншої людини.

Я уявляю, як в години затишшя мріяла наша Тетянка про мирне життя, про перемогу над ворогом та повернення до рідної домівки, де на неї чекала мама та молодші сестри. Але не судилося.... Тетяна загинула у боях за Брест 22 липня 1944 року, підірвавшись на міні, коли

рятувала наших бійців, витягуючи з поля бою. Похована у братській могилі в Бресті. Їй навіки залишилось 26....І пам'ять про подвиг нашої Тетяни теж буде вічною.

Максим Калашник, учень 7-А класу.

Пам'яті ветерана

Бурхливе та наше сьогодні не може заступити радості приходу весни, а разом з нею і Дня Перемоги. Цей день для нас завжди осяяний сонцем Перемоги. Але є в ньому і гіркота втрат. У довічному боргу наше покоління і перед тими ветеранами війни, кому пощастило пройти через горнило битв і дожити до цього світлого дня. Все менше їх залишається в життєвому строю. Даються взнаки і опалена війною молодість, голод і холод, хвороби і рани. Їхні груди вкриті медалями, на скронях - сивина. Але вони пам'ятають ті страшні часи, хоч часто їм і не хочеться про них згадувати.

Неможливо позбутися сумної думки: а прийде ж день, коли піде з життя останній з цих літніх людей з орденами. Піде у вічність, понесе з собою живі спогади. Що ж залишиться після них? А залишиться Пам'ять! Світла пам'ять про незабутніх героїв.

Напередодні 76-ї річниці Перемоги я хочу згадати ветерана війни, полковника інженерних військ, педагога з 35-річним стажем, а головне Справжню Людину—Власа Михайловича Бегунова.

За біографією Власа Михайловича можна вивчати історію ХХ сторіччя, а за його військовою службою ще і географію.

Хлопчик з села у Архангельській області почав доросле життя дуже рано: важка недитяча праця на лісозаготівлях для армії у перші роки війни, військові

воєнні будні почалися у 18 років у боях на кордоні з Китаєм, у Манчжурії. Після перемоги Влас Михайлович залишається в армії та обирає професію військового. Навчається у військовому училищі, потім отримує освіту офіцера інженерних військ і все життя віддає служінню Вітчизні та людям. Загальний стаж роботи Влас Михайловича нараховує 59 років: 33 роки військової служби та 26 років педагогічної діяльності у посаді вчителя військової та спортивної підготовки молоді та захисту Вітчизни.

Влас Михайлович працював у нашій школі, а після виходу на заслужений відпочинок був почесним гостем на святах до Дня перемоги та уроках мужності. Розповідав учням про буремні роки Другої Світової, історію післявоєнних років. А найголовніше—давав поради молоді, як виховати в собі Людину та громадянина своєї Батьківщини.

Гірко усвідомлювати, що вже 2 роки Власа Михайловича немає з нами...

Але в нашій серці і пам'яті залишаться зустрічі, бесіди та велика шана за безцінні поради та великий талант цього чоловіка—бути Справжньою Людиною. Наша подяка та вічна пам'ять Вам, дорогий Вчителю!!!

Тетяна Новикова,
педагог – організатор ХГ № 46 ім. М.В. Ломоносова

Мрії про Україну.

*Воювала Україна
ще з козацької доби
проти турків і поляків
І російської орди.*

*Землю нашу ворог лютий
намагався підкорить,
та не знав, що кров козацька
в жилах наших ще кипить .*

*Мрію я , щоб в Україні
Не було війни ніколи !
І в Криму і на Донбасі -
Мир і українські школи !*

*Україна щоб розквітла,
Стала кращою у світі !
Щоб щасливі були люди -
І старі , й дорослі, й діти !*

Солод Ігор 5-В клас